УКРАЇНА
ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ
ЧЛЕН ПЕРШОЇ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПАЛАТИ
ШАПРАН ВІКТОР ВАЛЕНТИНОВИЧ
УХВАЛА

11 лютого 2021 Київ 754/0/18-21

Член Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя Шапран Віктор Валентинович, здійснивши попередню перевірку дисциплінарної скарги Мирончука Павла Степановича стосовно судді Шевченківського районного суду міста Львова Донченка Юрія Володимировича,

встановив:

до Вищої ради правосуддя 29 грудня 2020 року надійшла дисциплінарна скарга Мирончука П.С. від 22 грудня 2020 року (єдиний унікальний номер М-6690/0/7-20) про порушення суддею Шевченківського районного суду міста Львова Донченком Ю.В. норм цивільного процесуального законодавства України під час розгляду справи № 466/5118/17.

У дисциплінарній скарзі зазначено, що суддею ухвалено незаконне рішення суду від 2 листопада 2017 року чим було допущено порушення його прав та основоположних свобод.

За таких обставин Мирончук П.С. просить притягнути суддю Шевченківського районного суду міста Львова Донченка Ю.В. до дисциплінарної відповідальності.

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу справи між членами Вищої ради правосуддя від 29 грудня 2020 року вказану дисциплінарну скаргу передано члену Вищої ради правосуддя Шапрану В.В. для попередньої перевірки.

Статтею 43 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» визначений порядок попередньої перевірки дисциплінарної скарги та встановлено, що член Дисциплінарної палати, визначений для попередньої перевірки відповідної дисциплінарної скарги (доповідач), зокрема, вивчає дисциплінарну скаргу і перевіряє її відповідність вимогам закону.

Відповідно до положень частини другої статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», скарга (заява) щодо поведінки судді, яка може мати наслідком дисциплінарну відповідальність судді, подається у письмовій формі та повинна містити такі відомості:

1) прізвище, ім'я, по батькові (найменування) скаржника, його місце проживання (перебування) або місцезнаходження, поштовий індекс, номери засобів зв'язку;

2) прізвище, ім'я, по батькові та посада судді (суддів), щодо якого (яких) подано скаргу;

3) конкретні відомості про наявність у поведінці судді ознак дисциплінарного проступку, який відповідно до частини першої статті 106 цього Закону може бути підставою для дисциплінарної відповідальності судді;

4) посилання на фактичні дані (свідчення, докази), що підтверджують зазначені скаржником відомості.

За результатами попередньої перевірки дисциплінарної скарги встановлено наступне.

В провадженні судді Шевченківського районного суду міста Львова Донченка Ю.В. перебувала цивільна справа за позовом квартирно-експлуатаційний відділ міста Львова до , , , , про виселення без надання іншого житлового приміщення.

Рішенням Шевченківського районного суду міста Львова від 2 листопада 2017 року вищевказаний позов задоволено. Виселено , , , з кімнат № та № у гуртожитку за адресою: . Стягнуто з на користь квартирно-експлуатаційного відділу міста Львова 1600 грн. сплаченого судового збору.

15 лютого 2018 року Шевченківським районним судом міста Львова ухвалено додаткове рішення, яким визначено виселити , з кімнат № та № у гуртожитку за адресою: без надання іншого житла. Дане рішення є невід'ємною частиною рішення Шевченківського районного суду міста Львова від 2 листопада 2017 року.

Задовольняючи позовні вимоги квартирно-експлуатаційного відділу міста Львова суд виходив з наступного.

У 1997 році відповідачу на підставі листа голови житлової комісії Штабу Прикарпатського військового округу від 9 квітня 1997 року за вих № 55/234 за рішенням директора гуртожитку Штабу Прикарпатського військового округу на склад сім'ї чотири особи надано можливість тимчасового проживання у гуртожитку, що належить до житлового фонду Міністерства оборони України та знаходиться по .

На той час, як було встановлено судом, та не заперечував сам відповідач перебував у трудових відносинах з Міністерством оборони України.

Згідно довідки від 29 липня 2016 року № 641 виданої КЕВ міста Львова відповідачі зареєстровані у гуртожитку по у кімнатах № та № , однак правові підстави на яких останні зареєстровані в даному гуртожитку, у довідці відсутні.

Судом було встановлено, що договір найму на спірну кімнату у відповідачів відсутній, також відсутній ордер, крім того у довідці № 55/234 від 9 квітня 1997 року, на підставі якої відповідачі були вселені до спірного житла, чітко зазначалось, що житло їм виділено для тимчасового мешкання.

Тому, як вказав суд, вселення відповідачів до гуртожитку без прийняття рішення і спеціального ордеру, хоч і на підставі погодження із командуванням Штабу прикарпатського військового округу, не породжує у них правових

гарантій на користування житлом у гуртожитку, як це передбачено Житловим кодексом України для осіб, які на відповідній правовій підставі займають таке житло і Законом України «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей»

А відтак, враховуючи, що на даний час відповідачі не перебувають у трудових відносинах із Міністерством оборони України, проживання останніх у гуртожиток суперечить чинному законодавстві та встановленому нормами матеріального права порядку.

Не погоджуючись з таким рішенням суду, та оскаржили його в апеляційному порядку.

Постановою Львівського апеляційного суду від 8 вересня 2020 року вищевказану апеляційну скаргу задоволено. Рішення Шевченківського районного суду міста Львова від 2 листопада 2017 року та додаткове рішення суду від 15 лютого 2018 року скасовано і ухвалено нове рішення, яким у задоволенні позову квартирно-експлуатаційного відділу міста Львова до про виселення з кімнат № , № гуртожитку за адресою: , без надання іншого жилого приміщення відмовлено. Стягнуто з квартирно-експлуатаційного відділу міста Львова у користь 1760 грн. судового збору за подання апеляційної скарги.

Приймаючи таку постанову, суд апеляційної інстанції виходив з того, що є ветераном військової служби і має вислугу 25 років у ЗС України.

Листом № 55/234 від 9 квітня 1997 року голова житлової комісії штабу Прикарпатського військового округу підполковник В.Хуснутдінов, з посиланням на спільне рішення командування та житлової комісії штабу Прикарпатського військового округу звернувся до директора гуртожитку штабу Прикарпатського військового округу, в якому просив розмістити у гуртожитку для тимчасового проживання в кімнатах № , № старшого прапорщика в складі сім'ї з чотирьох осіб.

Згідно з довідкою Ф-2 квартирно-експлуатаційного відділу міста Львова від 29 липня 2016 року № , з 1 грудня 2003 року разом із членами своєї сім'ї зареєстрований та проживає в гуртожитку по у двох кімнатах, житловою площею 39,2 кв.м., загальною площею 52,5 кв.м., зі спільною кухнею та спільними комунальними вигодами. Відомостей про наявність іншого постійного місця проживання відповідача та/або отримання ним службового житла під час служби в ЗС України в матеріалах справи немає.

Як зазначено, статтями 125, 132 Житлового кодексу України (далі – ЖК України) визначено, що осіб, які пропрацювали на підприємстві, в установі, організації, що надали їм жилу площу в гуртожитку (службове жиле приміщення), не менше як десять років, не може бути виселено без надання іншого жилого приміщення.

Частиною третьою статті 116 ЖК України передбачено, що осіб, які самоправно зайняли жиле приміщення, виселяють без надання їм іншого жилого приміщення.

При цьому суд апеляційної інстанції зазначив, що суд першої інстанції не

врахував тієї обставини, що відповідачі вселились у спірне жиле приміщення гуртожитку не самоправно, а на підставі дозвільних документів – спільного рішення командування та житлової комісії штабу Прикарпатського військового округу, відтак, не повинні відповідати за дії посадових осіб, які їм дозволили вселитись в жиле приміщення без ордеру та/або своєчасно не видали його

Відсутність самоправності зі сторони відповідачів підтверджується й тією обставиною, що, незважаючи на відсутність ордеру, як єдиної підстави для вселення, відповідачі були зареєстровані в спірному жилому приміщенні і проживають у цьому приміщенні вже понад 20 років і власник житла протягом такого тривалого періоду часу не ставив перед ними вимогу про виселення.

Тому за відсутності ознак самоправності зайняття жилого приміщення, відсутні й відповідно правові підстави, передбачені статтями.109, 116 ЖК України, для виселення відповідачів із спірного жилого приміщення без надання іншого.

Окрім того, суд апеляційної інстанції врахував, що відповідач був забезпечений спірним жилим приміщенням на склад своєї сім'ї під час проходження військової служби в ЗС України і його вислуга становить 25 років, а тому відповідно до статей 132, 125 ЖК України, відноситься до категорії осіб (звільнених працівників, які пропрацювали на підприємстві, установі, організації більше 10 років), яких не може бути виселено без надання іншого жилого приміщення.

З урахуванням встановлених і наведених вище обставин справи, колегія суддів дійшла висновку про безпідставність заявлених позивачем вимог, оскільки виселення відповідачів зі спірного жилого приміщення без надання іншого жилого приміщення не відповідає критеріям, що викладені у статті 8 Конвенції, а також суперечить наведеним вище нормам ЖК України, а тому оскаржуване рішення суду та додаткове рішення суду, яке є невід'ємною його частиною, підлягають скасуванню з ухваленням апеляційним судом нового рішення про відмову у задоволенні позову КЕВ міста Львова про виселення відповідачів із займаного ними жилого приміщення кімнат № , № у гуртожитку по без надання іншого жилого приміщення.

Конституцією України кожній особі гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (стаття 55).

Одночасно Основним Законом будь-якій особі надано механізм захисту своїх прав і свобод шляхом забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення (стаття 129).

Оскільки скаржник скористався цим, законодавчо закріпленим способом захисту своїх порушених прав, то правову оцінку рішенню Шевченківського районного суду міста Львова від 2 листопада 2017 року та додаткового рішення від 15 лютого 2018 року, а також діям судді Донченка Ю.В. при їх ухваленні було надано судом апеляційної інстанції.

Щодо скасування судом апеляційної інстанції рішення Шевченківського районного суду міста Львова від 2 листопада 2017 року та додаткового рішення від 15 лютого 2018 року слід зазначити, що у відповідності до частини другої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» скасування або зміна

судового рішення не має наслідком дисциплінарну відповідальність судді, який брав участь у його ухваленні, крім випадків, коли скасоване або змінене рішення ухвалено внаслідок умисного порушення норм права чи неналежного ставлення до службових обов'язків.

Разом з тим Львівським апеляційним судом не було встановлено умисного порушення норм права чи неналежного ставлення до службових обов'язків суддею Донченком Ю.В. під час розгляду справи № 466/5118/17 та ухвалення в ній рішень.

Відповідно до частин першої та другої статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається.

Тобто згідно зі статтею 131 Конституції України, статтею 3 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Вища рада правосуддя не наділена повноваженнями оцінювати законність судового рішення, перевіряти його правовий зміст.

У пункті 22 Декларації щодо принципів незалежності судової влади, прийнятої Конференцією голів верховних судів країн Центральної та Східної Європи 14 жовтня 2015 року, вказано, що жоден суддя не повинен притягатися до дисциплінарної відповідальності чи звільнятися за винесені ним судові рішення, окрім як у разі грубої недбалості чи навмисного порушення закону.

Попередньою перевіркою дисциплінарної скарги Мирончука П.С. встановлено, що всупереч вимогам статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» дисциплінарна скарга не містить конкретних відомостей про наявність у поведінці судді Донченка Ю.В. ознак дисциплінарного проступку, що, відповідно до положень статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» є підставою для дисциплінарної відповідальності судді, а також не містить конкретних посилань на фактичні дані (свідчення, докази), що підтверджують відомості про наявність ознак дисциплінарного проступку щодо вказаного судді.

Натомість, доводи дисциплінарної скарги Мирончука П.С. полягають у його власній оцінці фактичних обставин справи та відповідних норм чинного процесуального законодавства.

Згідно з пунктами 2 та 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скаржнику, якщо вона не містить посилання на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді, та не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді.

З огляду на викладене дисциплінарну Мирончука П.С. необхідно залишити без розгляду та повернути скаржнику.

Відповідно до положень пункту 12.2 Регламенту Вищої ради правосуддя з підстав, передбачених пунктами 1–5 частини першої статті 44 Закону, член Дисциплінарної палати – доповідач постановляє ухвалу про залишення без розгляду та повернення дисциплінарної скарги, копія якої разом із скаргою направляється скаржнику.

Згідно з пунктом 12.4 Регламенту Вищої ради правосуддя скарга залишається без розгляду та повертається з підстав, передбачених статтею 44

Закону України «Про Вищу раду правосуддя», з урахуванням положень статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Керуючись статтями 43, 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», пунктами 12.2 та 12.4 Регламенту Вищої ради правосуддя, член Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя,

ухвалив:

дисциплінарну скаргу Мирончука Павла Степановича стосовно судді Шевченківського районного суду міста Львова Донченка Юрія Володимировича залишити без розгляду та повернути скаржнику.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Член Першої Дисциплінарної
палати Вищої ради правосуддя **В.В. Шапран**